

ב.ק.ו. החזית

משהנך מזמן 15.000 איש מ-48 מדינות יחדיו, לתוך מסגרת אחת, הרי מחשבותיהם ומעשיהם דומים יהיו בעיקרם לאלו של כל 15.000 איש אחרים. אין ספק שהנחה זו של ביל מולדין היא נכונה, ודוקא משום כך, אוסף הקריקטורות שלו, המשקפות את החיים בדיביות הרגלים ה-45 של צבא ארצות-הברית, משקף את החיים בצבא כולו, ויתר על כן — משקף את חייו של כל חייל רגלי באשר הוא שם.

ציוריו של מולדין זכו להצלחה כבירה — מאות עתונים בכל רחבי ארצות-הברית פירסמו אותם. אותה שעה נמצא הוא עצמו בחזית איטליה ושלח קריקטורות לעלון הדיביות שלו, ואף היה משוכנע שקריקטורות אלה שלו אין בהן ענין אפילו לחיילים שבאיזור אחר של החזית, ואמנם לא היו לו כל פרטנזיות. כחייל פשוט בתוך השורה ניסה לתאר את המלחמה כפי שנצטיירה לו, כפי שהיא משתקפת באספקלריה של וילי וג'ו, שני חיילי חזית — או כפי שהם מכונים בצבא האמריקאי "פרצופי-כלב" ("Dogfaces") — אשר עבורם אין המלחמה כלל בטוי להגשמת אידיאלים נשגבים, והם אינם רואים אפילו את תמונת המערכה מכל צדדה. וילי וג'ו, עייפים הם מכדי לחשוב על כל זאת, וקרובים הם מדי למקום המעשה, מכדי שיוכלו לבחון את מעשיהם בפרספקטיבה אוניברסלית. כל מה שמענין את ה"דוגפס", זוהי המלחמה המתנהלת לנגד עיניהם. אם יש לו יום מנוחה הרי המלחמה כולה טובה היא, ולהיפך, יום קשה לו הופך את המלחמה כולה לרעה. אותו "חור" על פני כדור הארץ, בו הוא תקוע, הופך להיות למקום החשוב ביותר בעולם עבורו.

הוא צודק ג'ו. שעה שאין אנו נלחמים עלינו להתנהג כחיילים.

רוב רובן של הקריקטורות המרו-כזות בספר "בחזית" ("Up Front"), מוקדשות לתיאור מנת חלקו של החייל בחזית. ואכן, משזכו להצלחה עצומה ב"בית" — בארה"ב — היה זה ביל מולדין שהופתע יותר מכל אדם אחר. כי על מנת להבין את הציורים צריך היה להיות את החיים האלה. הם לא נועדו להציף חיק; אמנם מולדין העלה ביד אמנים את הסיטואציות, המבדחות של חייל בחזית, באותם רגעים שנדמה שכביכול אין דבר אשר יוכל להיות גרוע יותר, אך משהנך נעצר לרגע קט וחושב על כך, הרי חדל הדבר להיות מבדח כלל ועיקר. לקורא העברי יש ענין מיוחד ב"ספר זה, השופך אור חדש לגמרי על הצבא האמריקאי ועל התנאים בהם להם. אכן, החייל הרגלי, בכל צבא אחת היא מנת חלקו.

אמור לזקן שאני מעוסק בישיבה עם שני חברים חולים.

ג'ו, אתמול הצלת את חיי ונשבעתי לגמול לך על כך. הרי לך זוג הגרבים היבשות האחרון שלי.

הכניסהו פנימה. ברצוני לראות יצור שאף אני יכול לרחם עליו...

לעזאזל. כשהם נסים אנו משתדלים להשיגם. ומשהשגנום שוב אנו משתדלים להניסם.

אמור לשבויים הללו שיתרשלו יותר לפני הלוטננט. עוד עלולים להתעורר רעיונות בראשו...

חזרה בבי"ח

„חיוני למאמץ המלחמתי, וילי, הם עיכבו את שחרורי עד שבית הכסא בצרף 27 יהיה נקי“.

„סם, לך הודיע למסכן ג'קסון הזקן שיצטרך לדחות את ניתוח אשתו ולחפש עבודה אחרת. ה„גיבור“ שלנו חזר לרשת את משרתו הישנה“.

אל לנו לבוא ללמוד מן הצורה בה נקלטו חיילים משוחררים בארצות הברית, לאחר מלחמת העולם ולנסות ולהסיק מכאן מסקנות לגבינו. כי רחוקים אנו מאוד מלהשתוות לאוצרותיה של אמריקה, ולו גם לא היו עלינו כל אותן החובות הרבות המוטלות עלינו כמעמסה נוספת. אך, יחד עם זה, יש משום „נחמה“ להיוכח שאפילו מדינה אדירה כארה״ב — אשר יש להניח שעשתה יותר מכל מדינה אחרת למען משוחרריה — אף בה נתקל החייל המשוחרר בקשיים רבים כל כך עד שמצא שוב את מקומו בחברה כאזרח. מוצא לפתע מתוך המסגרת הצבאית — ותהי הבקורת הנמתחת עליה אשר תהיה — לאחר שזו סיפקה במשך שנים את כל צרכיו, כך שאפילו לא הרבה מנין מקבל הוא את מזונו, בגדיו ומסתו, גורק החייל לפתע לתוך מערבולת החיים האזרחיים, לתוך המירוץ הפראי בו שואף כל אחד לעלות יותר ויותר, ולמעשה על חשבון חברו. למרות החוקים הממשלתיים המגנים עליו והזכויות הרבות הניתנות לו, הרי נתקל החייל המשוחרר בקשיים על כל צעד ושעל. בין אם זה בנסותו לחזור ולקבל את משרתו הקודמת, ובין אם זה בחפשו קורת גג לראשו, ואם זה במצאו את הנערה אשר השאיר בצאתו מעבר-לים נשואה למישהו אחר, אשר הבין יותר ממנו כיצד „להסתדר“, ונשאר בבית. די לך וג'ו, גיבורי של מולדין, נתקלים בכל הבעיות האלה, ובאחרות, בחזרה הביתה. מתברר להם במהרה שכל אותם אזרחים אשר רק שנה או שנתיים קודם לכן עוד היו מחבקים ומנשקים את גיבורי-החזית הבאים מעבר-לים, רואים עתה את אותו חייל עצמו כמין יצור טרדן, התובע לעצמו „משום מה“ כל מיני זכויות, ואשר הפך להיות מעמסה למשלם המסים“.

וילי וג'ו אינם רוצים עוד להיות „חיילים-משוחררים“, כל חפצם להתערות בחיי החברה הרגילים, להיות אזרחים. אך דוקא הציבור הוא המזכיר להם „עוונם“, ומכריח אותם להתאגד בכל אותם ארגונים רבים של חיילים משוחררים.

ביל מולדין ממשיך בספרו „Back Home“, באותו קו שהחל בו בקריקטורות שלו על חיי ההזית — מתיחת בקורת ללא משוא פנים, וללא מורא של התנגשות עם מאן דהוא. הוא שם לעצמו כמטרה את אשר אמר לו מפקד הקורפוס בחזית איטליה: „ראה, כשתתחיל פעם לצייר ציורים אשר לא יגררו בעקבותיהם אי אלו תלונות, הרי מוטב שתפסיק, כיון שאז לא תביא בציורך כל תועלת למישהו“.

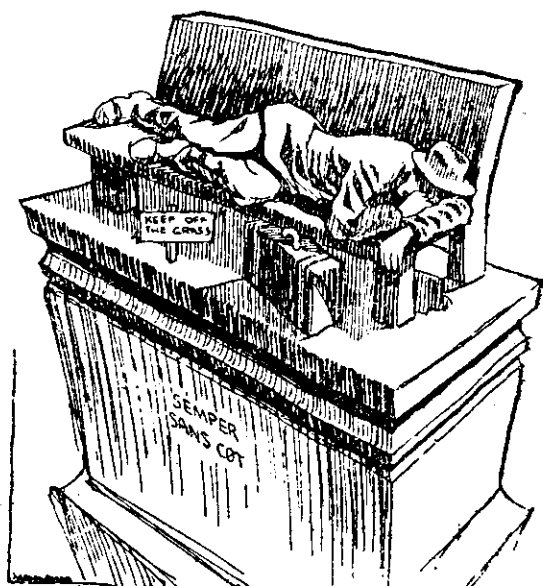
„איך העניינים בחוץ? האם עודני גיבור מלחמה או שהנני כבר מעמסה על משלם המסים?“

„איני לוקח אזרחים, אחא. אני חייל בשרותים-המזויינים“.

„איך המרגש להיות אדם חופשי, וילי?“

החייל האלמוני 1946.